Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Schandorph, Sophus.; af S. Schandorph.
Titel | Title:	Digte
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Wilhelm Prior, 1863
Fysiske størrelse | Physical extent:	121 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DIGTE

AF

S. SCHANDORPH.

KJØBENHAVN.

WILHELM PRIORS FORLAG.

1863.

Cohens Bogt

INDHOLD.

	Side
Introduktion	1
Sangeren og Prindsessen	4
Vise	9
Slaa kun, lette Vind! din Vinge	10
Til Stjernerne	12
Naar Duggen falder ved Aftenstid	13
Romance.	15
En Nat i Haven	18
Til Hende	21
Jeg vil ud	24
Vinduesfantasi	27
En Opdagelse	31
Faderlig Erfaring	33
Studenten	35
Gêne	37
Et Gjenboskab	39
Lidt Skulkeri	42
Moderens Klage	45
Sangeren i Napoli	48
Enkemanden	54

Side

I en ung Piges Stambog 58
Vuggesang 60
Før og nu 62
Til Musen 64
Digterens Moder 67
Ved Borgruinen 74
Den fattige Drengs Juleaften 78
Paa Havet 81
I Sovekamret 85
Spillevise 87
Aftensejlads 89
Gjensynet 91
Til Natten 102
Efter Byron 105
Den forladte Piges Sang 107
Efter Juleferien 110
Til en Ven paa Landet 114
Til min Moder 118

Introduktion.

Leg nu kun om mig, I Puslinger smaa,
I, som tidt før fast gjorde mig bange,
naar jeg ej kunde i Flugten Jer fange
og faa Jer udsendt i Verden som Sange
og Jer i Rhythmer og Rim faa klædt paa.

Mens Eders Læbe endnu var tillukt,
var det, som løfted I Øjnene vaade
bønligt imod mig og bad mig at raade
Eders Tilværelses lønlige Gaade,
give Jer Mæle i tonende Flugt.

Undslap En af Jer min udstrakte Haand,
blev jeg bedrøvet ved rent den at miste,
frygted, at Verden et Tab vilde friste,
at paa dens Harpe en Streng monne briste,
en af de bedste i Strengenes Baand.

Tiden saa klart mig dog kjende Jer lod,
at nu jeg véd, hvad bag Sløret I gjemme,
sikkert ej Nogen vil Tabet fornemme,
om I saa aldrig fik Mæle og Stemme,
aldrig af Svøbet fik viklet Jer Fod.

Derfor dog ej jeg bortskræmme Jer vil;
jeg holder af Jer og sér Jer saa gjerne
fremdukke hist fra det taagede Fjerne,
fødes i Skjæret af Aftenens Stjerne,
Hjertet det vugges saa mildt dog dertil.

Puslinger, leg kun omkring mig med Lyst!
Kan jeg nu stundom et Par af Jer fange,
faaer jeg vel give Jer Ordet i Sange, —
fattige Fugle som henover Vange
synge saa sagte og flagre saa tyst.

Møder I En paa Jer ukjendte Gang,
som vil en Stund paa de Smaasange høre,
sværm da en Stund om det lyttende Øre,
men bliver stille, hvergang der sig røre
fuldere Toner med renere Klang!

Sangeren og Prindsessen.

Hvem vanker saa ene i Midnattens Stund
i Maaneskin i den dunkle Lund?
Han er indhyllet i Kappen tæt,
og Fjerbusk vajer fra hans Baret.

Det er den Sanger, som ellers staaer
og synger til Harpen i Kongens Gaard;
før var han saa lystig, før var han saa fro,
men nu har aldrig hans Tanke Ro.

For Kvadet, som lød i den høje Hal,
den Konge hædred saa vel sin Skjald;
han gav ham Skarlagenskappen fin
og lod ham drikke den klare Vin.

Dog lyder saa sørgeligt nu hans Kvad,
det er som hans Bryst skulde skilles ad;
men Ingen i Kongens hele Borg
han tør fortælle sin dulgte Sorg.

Men Taaren, som standser ved Øjets Dør,
den svøber sig snildt i Sangens Slør,
og perler saa sagte i Toners Strøm,
der suser om Sangerens Hjertedrøm.

Hvo møder den Sanger i tause Nat?
Hvi studser, hvi standser han Gangen brat?
Han sér en Kvinde saa favr og fin,
med Kaaben bræmmet med Hermelin.

Det er den unge Prindsesse; hun staaer
i Borgen som Rosen i Urtegaard;
hun er saa let som den unge Raa,
de Øjne er som Kjærminden blaa.

Og Røsten klinger som Nattergalsang
alt under Hækkens dæmrende Hang,
de lyse Fletningers guldblanke Gjord
om Kindens røde Roser sig snoer.

Hun lytted, naar Sangeren Harpen slog,
men skjulte sig helst i en dunkel Krog;
slet Ingen i Borgen hun turde betro,
at hun havde mistet sit Hjertes Ro.

Naar Kvadet fra Sangerens Harpe lød,
da blev Prindsessen om Kinden saa rød,
og Øiet, som sænktes mod Gulvets Fjæl,
det tindred lig Stjernen i Vinterkvæld.

... Der staae de begge; — og Maanen sér
fra Skyen paa dem, og Stjernen lér;
da fanger den Skjald saa dristigt et Mod,
han kaster sig ned for Prindsessens Fod:

„Og hør du Kongedatter saa prud!
vil du vel være en Sangers Brud?
jeg er saa ringe og fattig en Mand,
jeg ejer ej Borg, jeg ejer ej Land.“

„Og ejer du hverken Land eller Guld,
jeg vil dog være dig tro og huld,
naar blot jeg stedse maa lytte til
dit liflige Kvad og dit Strængespil.“

Saa vandred de Tvende i Verden ud;
den Kongemø blev den Sangers Brud,
hun savned slet ikke Kronens Pryd,
naar blot hun hørte hans Stemmes Lyd.

Hun brød sig ej om, at susende Vind
de Lokker hvirvler om hendes Kind;
hun brød sig ej om, at hun bytte maa
tidt Engens Bund for de Bolstre blaa.

Hans Sange bygged for hende op
et Slot, som knejste mod Stjernetop;
hvad drømt hun havde i dunkle Kvæld,
lyslevende blev i de Sanges Væld.

Vise.

Vel rødme de Skyer saa smukt i Vest,
naar Solen til Hvile gaaer,
langt skjønnere rødme dog kan den Kind
naar bly du Øjet nedslaaer.

Vel funkle de Stjerner saa mildt i Kvæld
og lyse paa natlig Vej;
langt mildere tindre dog kan dit Blik,
naar du det hæfter paa mig.

Vel iler den rislende Bæk saa rask
langs ned ad sandede Hæld,
men raskere rinder igjennem dit Bryst
din Tankes perlende Væld.

Vel synger den Fugl saa smukt paa Kvist,
Sølvklang i dens Strube boer,
men mere liflig end Nattergalsang
er dog dine Elskovsord.

Slaa kun, lette Vind! din Vinge.

Slaa kun, lette Vind! din Vinge,
til min Elskte styr din Flugt;
leg i hendes blonde Lokker,
kys de Læbers modne Frugt;
men du jage
maa tilbage
og hvert Kys mig bringe smukt.

Stjerne, som paa Himlen tændes,
ned paa hende Blikket sænk!
og fra hendes lyse Øje
fang de rige Straalestænk,
men saa klare,
som de vare,
mig dem allesammen skjænk.

Sky, som hist paa Himlen svømmer!
il til hendes Bolig hen!
grib de Taarer, som hun offrer
lønligt til sin fjerne Ven;
lad dem alle
da nedfalde
over mig som Dug igjen.

Lille Fugl, som kraftigt bæres
af din lette Fjederdragt,
flyv til hende, tag hver Tanke,
som til mig hun ønsker bragt!
lad mit Øre
Tanken høre
i din bedste Tone lagt.

Til Stjernerne.

Skjønne Stjerner!. I som favne
Lyset, der fra Jorden flygter,
lad min Sjæl hos Eder havne
paa sin tause Natteflugt.

Hvis min Elskte fra sit Kammer
tankefuld hen for sig stirrer,
lok med Eders hvide Flammer
hendes Hu til Eder op!

Da skal tvende Sjæle skride
til et dejligt Stævnemøde,
og i Eders Lys, det hvide
samles til et Flammekys.

Der de trygt sig kunne lejre,
tag imod dem, kjære Stjerner!
Lad dem Brudefesten fejre
i det kydske Straaleskjær!

Naar Duggen falder ved Aftenstid.

Naar Duggen falder ved Aftenstid,
og Taaren staaer Blomsten i Øje,
saa tænk paa din Ven, fra hvis Øje alt
dit Savn har saa mangen en Taare kaldt;
naar Duggen falder ved Aftenstid,
saa tænk paa din Ven, som savner!

Naar Vinden hvisker ved Aftenstid,
og Længsel i Løvet bæver,
saa tænk paa din Ven, igjennem hvis Bryst
en Længsel sniger sig dumpt og tyst;
naar Vinden hvisker ved Aftenstid,
saa tænk paa din Ven, som længes!

Naar Himlen rødmer ved Aftenstid,
og Roser i Vesten lue,
saa tænk paa de Dage, da hver en Stund
lod Roser fødes i Hjertets Grund,
naar Himlen rødmer ved Aftenstid,
saa tænk paa vort Samlivs Roser!

Naar Stjernen tændes ved Aftenstid,
og mildt over Jorden skinner,
saa tænk paa vor Elskov, saa mild og blid,
der skinner med Smil ad Rum og ad Tid,
naar Stjernen tændes ved Aftenstid,
saa tænk paa en evig Elskov!

Romance.

(Efter Prosper Mérimée: Théatre de Clara Gazul: Les Espagnols en Danemarc Journée II, Sc. I.)

Ridder Alvar fra Zamora
fløj saa vidt paa Rygtets Vinge.
„Ørnen“ nævnte man hans Ganger,
„Jernets Kløver“ hed hans Klinge.

Flere Maurer for ham faldt end
Perlers Tal paa Rosenkrandsen;
aldrig Slaget saa ham vige,
aldrig Enekamp med Landsen.

Men to sorte Pigeøjne
saa den stolte Alvar vige:
Zobeïdes fra Cordova —
Skjønheds Sol i Maurers Rige.

Kaarden smed han, Hesten bandt han,
tog en Guitar ved sin Side,
paa et sort og lidet Muldyr
til Alcazar*) saaes han ride.

Talte saa til Zobeïde:
Laan mig Øre, o Señora!
stig til Hest med mig og følg mig
som min Hustru til Zamora.

Ham gjensvared Zobeïde:
(tidt et Suk i Stemmen bæver)
Skjønne Ridder! du mod Kristus,
jeg mod Allah Bønnen hæver.

Og jeg siger dig forsanden,
snart jeg smager Dødens Smerte,
snart mig sorten Muld vil dølge,
thi du rammet har mit Hjerte.

---

*) Slottet i Cordova.

Du er Kristen, jeg er Maurer,
kan min Haand dig aldrig give. —
— Steg saa Alvar paa sit Muldyr,
lysted længer ej at blive.

Al sin Rigdom bort han skjænker
— ej den Herre Sorg det koster. —
Gud! vær Broder Jago naadig, —
Munken fra Inigos Klostér.

Zobeïdes sorte Øjne
voldte ham saa tung en Smerte.
Hellig Duft hans Død omsvæved,
men af Elskov brast hans Hjerte.

En Nat i Haven.

Lyset er fra Jorden veget,
standset er det Skyggespil,
som paa hvert et Blad har leget,
Blomstens Kalk er lukket til,
en Natviol ene de Smaastjerners Skare
tilhvisker fortrolig sin duftende Drøm,
og alle Smaastjerner saa venligt den svare
med Lysglimt, som funkle i Natmulmets Strøm.

Hist paa Husets Kvist der brænder
bag Gardinet Lys endnu;
og mod dette Lys sig vender
brat min hele Sjæl og Hu;

thi Kammeret hist, hvorfra Lysskjæret kommer,
det gjemmer min Hjertes den dyreste Skat,
min sødeste Rose i solklare Sommer,
mit funklende Nordlys i Vinterens Nat.

Gid, min Sang, du kunde svæve
op til hende, — kunde smukt
rundt om hendes Leje bæve
i en kydsk og stille Flugt!
og natvioldufte nde sagtelig lulle
den yndige Pige i Drømmenes Skjød,
og vifte om Barmen, den hvide, den fulde,
og spille om Kinden saa frisk og saa rød!

Dog, hvis mens du saadan spøgte,
hun blot rørte lidt sin Haand,
maatte du jo strax bortflygte,
skræmmet, lig en natlig Aand;
og turde til Afsked ej trykke dit sagte
og bævende Kys paa den smilende Mund,
ej vente og sé, hvilke Drømme du bragte
om mig til min Piges livsalige Blund.

Sov, min Due, godt og stille!
medens mine Længsler bly
søge sig i Nattens milde,
dybe Favn et dunkelt Ly.

Og er de end stundom af Taarerne vaade,
jeg misted dem nødigst af Alting paa Jord.
Du, trofaste Nat! vil dem ikke forraade,
ej bringe den lurende Spotter paa Spor.

Til Hende.

Hun er som Vaaren saa huld,
hun er af Kjærlighed fuld,
hun er saa frisk som den hvide, den blomstrende
Lillie,
gjennem det drømmende Blik
toner en Sjælemusik,
efter hvis Klang mine Tanker maa dandse paa
Tillie.

Roser i fineste Flor
yndigt paa Kinderne groer,
Sindet har Solskin saa mildt, der om Roserne
freder,
Panden som Sneen er hvid,
smiler saa klar og saa blid,
ret som det rolige Vand, der i Havblik sig breder.

Har du hørt Klokkernes Klang
lyde saa smukt over Vang
ude paa Landet, i Sommerens Aften den svale?
Saadan kan og hendes Røst
bringe mig Lise og Trøst,
stemme til Andagt min Sjæl ved sin sølvklare Tale.

Tidt har sit Hoved hun lagt
op mod mit Hjerte og sagt:
Frygt ej for mig, om end Livsbølgen vildt os omskyller;
holder jeg dig kun i Haand,
er jeg saa tryg i min Aand,
Kvinden, som elsker, er stærk, thi en Gud hende fylder.

Lad alle Livsblomster dø!
Evig min herlige Mø
vorder vor Elskov lig Kloders urokkede Bane.
Gjennem de rullende Aar
Vingen saa mægtigt den slaaer,
som den i Ætheren svævende, sølvhvide Svane.

Lad os da vandre vor Gang,
er den end tornet og trang,
kan vi end sjældent i fredelig Skygge os hvile!
selv om de truende Lyn
glimte bag Skyernes Bryn,
fanger jeg Trøst, naar du sender de solklare
Smile.

Jeg vil ud!

Jeg vil ud, jeg vil flyve fra Bøger og Støv,
hvori ellers jeg sidder og roder!
Jeg vil ud, jeg vil indaande Duften af Løv,
høre Sang, som ej gaaer efter Noder.

Jeg har læst, jeg har svedt over mangen en Bog,
som var lærd, filosofisk, æsthetisk;
men se nu vil jeg læse et splinternyt Sprog,
og det er saa rask og poetisk.

Af Træet jeg lærer at skue frit i Luft,
jeg kan lære at glæde mig af Fuglen,
af Ræven kan jeg lære at bruge min Fornuft,
og romantisk Mysticisme af Uglen.

Industrien i Myretuens Værksted nok vil
mig Forstand paa det Praktiske give,
af det grublende Pindsvin, med Pigge dækket til,
faaer jeg Sands for det Spekulative.

Og af Ravnes og Kragers den vrælende Hær
kan jeg lære demagogisk at tale,
men af Sneglen, som for Alting sin Husfred har kjær,
konservativ at sky det Radikale.

Og Raaen skal mig vise i en susende Flugt
at sætte over Bakker og Tuer,
og Høgen, at i Verden man ej behandler smukt
stakkels Fjog, der er fromme som Duer.

Ja selv Gjøgen, som saa næsvist sine Æg putter i
stakkels fremmede Smaafugles Reder,
vil lære mig at sky det forfaldne Geni,
som slaaer Plader og gjør Uanstændigheder.

Der er Liv, der er Liv i den Skov kan du tro!
Kom herud, du Poet, og bliv lyrisk!
Kom herud du Prosasjæl, her har ogsaa Væsner Bo,
som kan lære dig at blive mere dyrisk.

Men sé, Sangfugle dig, du poetiske Fyr!
jeg med Raaer og Træer helst anbefaler,
dig, min tykke Filister, skal jeg vise andre Dyr,
hvori du skuer dine Idealer.

Jeg selv, som vel sagtens er lidt af begge Ting,
sér baade paa det Ene og det Andet,
og søger, mens jeg saadan gaaer og driver omkring,
at blive rigtig alsidig dannet.

Ja flyv bort, ja flyv bort fra det kjedelige Bur!
flyv bort fra den lummervarme Stue!
Langt raskere der er i Vorherres fri Natur
end paa Kvisten ved Studerelampens Lue.

Vinduesfantasi.

Mig gribe lyse Tanker og med dem jeg flyver
væk,
langt bort fra mit snævre lille Kammer
til Haven med den grønne, den tætte Nøddehæk,
med de bugnende Æbletræers Stammer.

Jeg flyver hen til dig i den smukke Aftenstund
og sér dig mellem Havens Blomster vanke,
imellem røde Roser, væved ind i Plainens Grund,
mellem Lillierne de hvide og slanke.

Den lille Straahat dækker ej det krusede Haar,
som om de runde Skuldre ned sig bugter,
den hvide Kjole Folder om de ranke Lemmer
slaaer,
den fine Dug din bløde Hals befugter.

Du vander dine Blomster, som takke dig med
Duft,
og bede Luften hen til dig den bære;
som postillon d'amour rider saa den lette Luft,
den maa da blive stolt ved den Ære.

Sé hist paa Bænken sidder din Fa'er med sin Avis;
paa Panden har han opskudt sine Briller;
engang imellem ta'er han sig af Daasen en Priis
og slaaer til Myggesværmen, som ham driller.

I det tætte Lysthus under de store Lindetræer
Maskinen staaer paa Bordet og koger;
den hvæser som den skulde til at tabe sit Væ'r
og puster fra sin Skorsteen fine Taager.

Du hører ej din Tante, som vil kalde dig hen
til Aftensbordet; — hvorpaa mon du tænker?
Sig, er det paa din elskte, men hemmelige Ven,
som du gav til Julegave gyldne Lænker?

Han er dig nær, du Søde, han fløj jo over Land,
Gud Amor ham laante sine Vinger;
han er jo lige ved dig, og rundtomkring dig han
som et Møl omkring Lyset sig svinger.

Han hører jo din Røst, som formælede sin Klang
med det kviddrende Fuglekor paa Kviste
og med Aftenvindens sagte og bævende Sang,
som gjennem Træets Blade sig vil liste.

Han lytter taus med dig til det dunkle Blomster-
sprog
og grunder paa dets hemmelige Tanke,
med dig han læser Skriften i Naturens Billedbog
ved Aftenens Solglimt det blanke.

Han læner sig jo til dig og slutter dig i Favn,
han trykker jo din Haand, den lille, bløde,
han hvisker dig i Øret med sagte Røst dit Navn
og sér dig ind i dine Øjne søde.

.... Men hvad var det, der skreg? Det til
Marv og Ben mig foer —
Var det fra Reden hist i Træet Skaden?
Aa, Herregud! Jeg sidder jo i Vindvet her og
gloer,
det var jo bare Vægteren fra Gaden.

En Opdagelse.

Jeg vilde skrive Digte
om Oldtids høje Guder,
om Kæmper og Heroer,
om Riddere og Trolde;
men ingen Rhythme vilde
mig ret i Øret komme,
og ej jeg kunde fatte,
hvi Pennen gik saa trævent.
Da sér jeg, at en lille
bevinget Dreng har sat sig
deroppe paa min Skulder;
han hvisker mig i Øret
og napper lumsk i Pennen,
mens ondskabsfuldt han smiler.

Da skrev jeg Elskovssange, —
sé, de gik rask fra Haanden,
thi Drengen mig dikterte,
og jeg var blot Kopisten.

Faderlig Erfaring.

Hør min Søn, min kjære Peter!
jeg vil gode Raad dig give;
følg dem endelig, ifald du
ej ulykkelig skal blive.

Hør, forlov dig ikke, førend
du dig lige strax kan gifte,
at ej Fanden altfor tidlig
lader dig Familie stifte.

At den Fristelse er farlig,
trænger næppe til Forklaring.
Kjære Peter! tro din Fader,
som en Mand, der har Erfaring

Havde min Fornuft itide
for den slemme Ting advart mig,
kunde jeg for hele denne
lange Præken have spart dig

af den simple Aarsag, at du
da ej havde existeret,
thi du er min Dumheds Frugt, som
mangengang har mig generet.

Studenten.

Let hun var som unge Hind,
rank som Blomsterstilken,
som en Rose hendes Kind,
Lokken blød som Silken.

Fange kan jeg ej den Hind,
plukke Blomsterstilken,
kysse Roserne paa Kind,
sno om Haanden Silken.

Som en ensom Fugl paa Kvist,
der en Mage savner,
spreder jeg fra Krogen hist
Sukke ud som Avner.

Tidt i Drømme jeg dig sér,
— Fryd til Hjertet strømmer —
Ak, men Morgensolen lér
Ad den dumme Drømmer.

Hen til Bogen strax jeg maa,
skjøndt i Øjet siver
sagte Taarer, — Moder maa
ikke sé jeg driver.

Gêne.

„Søde Clara! her er Hatten,
her har jeg to varme Shawler!“
— Herregud, det er jo Tante,
som i hæs Kalkundur galer.

Vi ej svare, men vi vandre
Arm i Arm i Havens Gange.
Tante efter os, — de korte
Ben maa tage Skridt saa lange.

Vé, — der møde vi en mager
Fætter med en fed Cousine,
hvor de hvidske, hvor de smidske,
hvor de skotte, hvor de grine!

„Gud, hvorfor skal disse to dog
altid ene sammen spanke,
det er komplet umuligt
at begribe deres Tanke.“

Men, hvem Fanden siger ogsaa,
at I skal vor Tanke fatte, —
kan I saa ej blive fra os
I fordømte Abekatte!

Et Gjenboskab.

Godmorgen, du Gamle derovre!
Jovist — jeg sér det jo nok —
du staaer for Spejlet og glatter
den tynde, graanende Lok.

Om lidt du tager dit Sytøj
og flytter til Vinduet hen,
og saa sætter jeg mig ved Pulten
og kradser saa jevnt med min Pen.

I fordums Tider, min Jomfru!
da gik det lidt raskere til,
da foer vi afsted gjennem Salen
i Dands til klingende Spil.

Sig, husker du Ballet i Skoven? —
om Natten jeg fulgte dig hjem,
og Maanestraalerne lokked
saa dristige Tanker frem.

Men Jomfruen, tróer jeg, blev stødt paa
den fattige Skriverka'l;
han gik nok fra sine Koncepter
og teede sig som han var gal.

Hun siden som Ballets Dronning
i susende Dandse tren,
han gik i de gamle Drømme
og blev en løjerlig En.

Men hun var dog sagtens for fornem, —
nu mærker hun, det var forkert,
det Uheld at sidde over
hun længe nok fik probert.

Godmorgen du Gamle! nu er vi
omtrent lige højt paa Straa!
Mig synes som stundom dit Øje
lidt tankefuldt paa mig saa.

Og — jeg kan ej gjøre ved det —
mit Øje bliver s'gu vaadt.
Vi to har dog mangen en lystig
Polskdands tilsammen traadt.

Dengang var der Noget i Verden
som glæded og løfted En lidt,
og nu er saamænd det Hele
mig akkurat lige fedt.

Saa — nu har du taget dit Sytøj,
er flyttet ved Vinduet hen,
nu sætter jeg mig ved Pulten
og kradser saa jævnt med min Pen!

Lidt Skulkeri.

Naar fast jeg har stirret i Bogen mig blind,
og Tanken den længes til Hvile,
saa svøber jeg lunt i min Slaabrok mig ind
og farer afsted som den letteste Vind
vel over de hundrede Mile

til dejlige Lande, hvor Luftningen sval
omsuser Orangernes Grene,
hvor dejligste Blomster dufter i Dal,
hvor Templerne knejse med Marmorportal;
— men troer I, jeg rejser alene?

Nej, dig ta'er jeg med, allerkjæreste Skat!
Vi to altid sammen maa vandre,
saa gaa vi saa tause i maaneklar Nat
og høre de duftende Blade i Krat
Historier fortælle hverandre.

Og rundt om dit Liv har jeg bøjet min Arm,
— den sittrer saa sagte af Lykke —
du læner dit Hoved helt tæt til min Barm,
din Kind kan jeg føle, saa blød og saa varm,
et Kys strax jeg paa den maa trykke.

Mens saadan vi vandre vor ensomme Gang
i Duften af Roser, Jasminer,
det synes mig, som gjennem Luften sig svang
en Hjerterne smeltende Kjærlighedssang
til Strængene af Mandoliner.

... Se saa har jeg hvilt mig; med Ydmyghed da
jeg bøjer mig atter for Loven,
som byder mig Flid og fortæller mig: Ja,
den Sværmen den holder jeg slet ikké a',
den gjør dig saa græsselig doven!

Moderens Klage.

Nu, min lille Glut, er du død,
skjult i den sorte Seng!
Sovet fra Verdens Jammer og Nød
er nu min lille Dreng,

sovet fra Verdens isnende Spot,
værre end bittrest Død.
Lille Dreng, nu har du det godt;
— du var til Skjændsel jo fød.

Døden en snæver Bolig dig gav,
— Taget er Muld og Grus.
Tryggere hviler du dog i din Grav
end i din Moders Hus.

Thi din Moder kaldtes et Skarn,
skjøndt hun elsked som Faa,
dig man kaldte et Slegfredbarn,
monne saa ilde dig spaa.

Og du smilte saa mildt og sødt,
ej du forstod den Spot.
Moders Ansigt blev dunkelrødt,
hun forstod den saa godt.

Stakkels Barn, dit venligste Smil
brændte mig som en Glød,
saaret jeg blev af hvasse Pil,
hvergang din Taare flød.

Nu er dit Smil brat veget bort;
tørret er Taarens Væld,
aldrig dog Natten mørk og sort
viger fra Moders Sjæl.

Gudskelov, at dit Øje ej vil
aabnes for Jorderigs Vé,
Moder har trykket det trofast til,
Ingen turde det sé.

... Vinden rasler i Løvet gult —
det er din Ligfærdssang,
Havet bruser saa dumpt og hult —
det er din Gravklokkeklang.

Uglen tuder fra bladløst Træ, —
det er en daarlig Præst;
dog han præker, det arme Kræ,
sagtens som han kan bedst.

Sangeren i Napoli.

Langs Quaien ved Bugten i Napolis Stad
en Sanger ved Guitarren kvæder,
og henstrakt i Middagens Solstraalebad
en lyttende Skare sig glæder;
hist sés Lazzaronen, som Kroppen med Lyst
ad Stenbroens Fliser henslænger,
her Kvinden med broncegult, svulmende Bryst,
en sortøjet Glut ved det hænger.

Og Sangerens Stemme den lyder saa smukt
til Klangen af Guitarrens Toner;
svagt Ekko den svarer fra spejlklare Bugt,
stærkt Bravo fra tre Lazzaroner.

Han selv sidder stolt i den kredsende Flok,
en Drot blandt de pjaltede Helte,
kjækt under hans Solhat hans krusede Lok
ad Nakken sig ned monne vælte.

Halvt Øjet er lukket, som stirred det ind
mod Tanker, som holdes i Fængsel,
ned ruller imellem ad solbrændte Kind
en Taare med ilende Længsel,
snart lyder hans Stemme saa dæmpet og blød,
som maatte af Luften den sluges,
og snart sig en Harme igjennem den skjød,
der voxede mer ved at knuges:

„Sig har du vel sét, naar i rosenrødt Skin
de dæmrende Høje sig hylle,
saa har du og sét hendes buede Kind
med Rosernes blomstrende Fylde,
og hvis du har sét, hvor i Dalenes Lund
den Pinie dronninglig knejser,
saa kjender du ogsaa, hvor stoltelig hun
i slankeste Styrke sig rejser.

Og har du indsuget et Aftenpust blødt,
naar Læberne tørstige brændte,
saa véd du jo ogsaa, hvor Kysset var sødt,
som til mine Læber hun sendte,
og hvis du har sét, hvor i mægtige Nat
Vesuv med sin Flammepragt pralte,
du kjender det lucnde Livsmod, som brat
i gnistrende Øjne sig malte.

Den rige Barbar hende lumsk fik forført,
for Guld hendes Skjønhed han kjøbte,
den bølgende Barm blev i Silken indsnørt,
et Shawl hun om Midien svøbte.
For mig er hun død, — men Mindet end der
i Hjertet mig svier og brænder,
og der driver Kvaler saa graadig en Færd
som Ulve med knivskarpe Tænder.“

Her kvaltes hans Stemme. Mod Brystet sin Haand
med krampagtig Styrke han pressed,
som vilde han nedtvinge dybt i sin Aand,
den Byrde, som paa det var læsset.
Men flugs han sig rejser. Sin Guitar han smed,
mod Stenbroens Fliser den klirred,
saa sang han igjen, saa det gjenlød derved,
skjøndt Røsten den skjælved og dirred:

„O kunde jeg favne den engelske Hund,
saa alle hans Ben maatte knække,
og kunde saa hende jeg kysse paa Mund,
saa Kysset det kvalte os begge!
snart skulde min Stemmes den sidste Rest,
i susende Latter sig klæde,
en Klang, som naar Vinde i lystigste Blæst
en Dands mellem Bjergene træde.“

... Et Stykke fra Skaren, som lyttende sad,
en Herre og Dame spadsered.
De standsed og hørte en Stund paa det Kvad,
men Damen sig følte generet.
Hun trak i sin Herre og skjælvede let,
men han paa Cigaren kun gumled,
og stirrende gjennem sin Guldlorgnet:
„It's pleasant to hear it“, han mumled.

Den Dames Figur var saa slank og fin,
kun syntes af Pynten hun hindret,
bag Sløret udtittede Kindens Karmin
og ravnsorte Øjne, som tindred,
men Herren var blond, og det rødlige Skjæg
dorsk groede paa Kinderne fede,
han stod der med Haanden i Lommen saa træg,
og gabed af Dvaskhed og Lede.

Da Sangeren standsed og Øjet opslog,
traf Blikket de pyntede Tvende,
strax Rødmen i solbrændte Ansigt opjog,
hver Muskel sig stramt maatte spænde.

Han lo med en Latter saa hæslig og hul,
der brudt sig fra Brystet fremstødte,
hans Øjne de rulled som flammende Hjul,
i Læben han bed, saa den blødte.

Et Spring! og strax nærved de Tvende han var
og paa sine Arme dem løfted,
og henimod Bolværket rask han dem bar,
alt mens som en Tiger han snøfted.

Saa langt ud i Vandet han med dem sig svang,
det plasked og syded og skummed,
ej Tilskuerflokken sig rejste engang —
„Ah, bravo, ben fatto!“ den brummed.

Enkemanden.

Jeg saa dig i vor Barndomstid;
du var saa god og from;
jeg standsed i min glade Leg,
naar du for Tanken kom;
og stille satte jeg mig hen
dybt i den skjulte Krog,
jeg blev med Et saa underlig
betænksom og saa klog.

Og naar jeg læste Eventyr
om Alfers lyse Flok,
blev du en Alfedronning med
Guldkrone om din Lok.

Og læste jeg om Frøknen, som
i Taarn var muret ind.
saa var jeg Ridderen, som vandt
den Mø med Rosenkind.

Jeg saa dig, da mit Hjerte stod
i varmest Ungdomsglød,
men naar dit Billed for mig tren,
blev strax jeg mild og blød;
naar dragen blev min Hu og Sands
til Livets vilde Lyst,
slog du de bedste Strenge an,
som gjemtes i mit Bryst.

Du stod for mig i hver en Drøm
saa liflig og saa smuk;
dig gjaldt min glade Sang, og dig
gjaldt og mit dybe Suk.
Og hvis i nogen Aandens Kamp
med Sejer jeg bestod,
var du Valkyrien, som fra Sky
opflammede mit Mod.

Du blev min Viv, og siden, da
jeg bleven var til Mand,
din Favn mig var en Skygge god
for Solens hede Brand;
og lig en Slyngblomst vandt du dig
opad den Mur saa graa,
og dækked hvert et Hul, som Storm
og Regnskyl slog derpaa.

Og da vi begge gamle blev,
mens Aarene de gik,
du næred Lyset i min Sjæl
ved Straalen fra dit Blik.
Thi kom end Furen paa din Kind,
og hvidned Sné dit Haar,
dit Øje straaled end saa klart,
som unge Sol i Vaar.

Selv nu, da du er død, din Aand
dog flyver til mig hen,
du kunde ej forlade rent
din kjære gamle Ven, —

ja tidt jeg mærker Susen af
din Englevinges Slag,
naar Nattens Mulm har jaget bort
den lange, lyse Dag.

Thi naar i sildig Aftenstund
med Bogen paa mit Bord
jeg sidder ene, fuldt og fast
jeg paa din Nærhed troer;
jeg læser højt, hvad du holdt af
blandt gamle Sagn og Kvad; —
vel stundom falder Taaren ned
paa Bogens hvide Blad.

I en ung Piges Stambog.

Sommeraftenlufte,
milde Blomsterdufte,
som saa sagtelig sig bølge frem,
Maaneskin det hvide
henad Højens Side
sænke Fred i Sjælens bedste Gjem.

Gid, mens Tider svinde,
at din Sjæl kan vinde
sig en Sommeraftens dybe Ro,
Skyen selv den dunkle
vil da dejligt funkle
som et Bed, hvor gyldne Roser gro.

Saa, selv naár det lider
hen mod Vintertider,
visner Blomsten ikke i dit Sind;
om dens Kalk sig lukker,
dog den blødt sig vugger
som for milde Sommeraftenvind.

Vuggesang.

Vær rolig, min Sjæl, vær stille!
Hvi er dine Tanker saa vilde?
Du har ej Kræfter, som bære
dig kan mod Himlen med Ære.

Hvi vil du en Fart dog friste,
hvorved din Vinge maa briste?
hvor Klipper du møder, hvorover
du aldrig dog Flugten vover?

Saa tidt har slig Rejse du prøvet,
men vendte tilbage bedrøvet,
thi Storme vilde og stride
saa haardelig monne dig bide.

Og blev du i Taageslør hyllet,
i Elverringdandsen tryllet,
som gik over Mark og Skove
og ud over vilden Vove,

saa kom du modløs tilbage
med Angerens Graad og Klage,
din Vinge hang mat og lammet,
af Troldeskud var du rammet.

O' kunde jeg Ordet finde,
der kunde dig tvinge og binde,
som kunde med mægtig Stemme
usalige Trækfugl tæmme!

Før og nu.

Før banked Sorgen forgæves tidt
saa bønligt paa Øjets Dør;
nu kan i din Favn den græde saa frit,
som aldrig den kunde før.

Før var min Latter saa kaad og vild
som Vindstød i gule Høst;
nu har du den lært at vorde mild
og hvile midt i sin Lyst.

Før var min Hu som en skræmmet Raa,
der jages af Hundenes Glam,
men siden jeg dybt i dit Øje saa,
blev den saa venlig og tam.

Ja, du har lært mig baade at le
og græde af Hjertens Grund,
og du har lært mig først ret at se
de Perler paa Livshavets Bund.

Til Musen.

Hellige Musa!
med Laurbærkrands om den svulmende Lok,
stig fra din sangombølgede Bolig
hist paa det høje Parnassos,
hvor du i Søstres Kor
fletter din tonende Stemme!

Til mig du svæve,
naar Sorgen knuger min Barm!
Lad den udrinde
i Toner som Taarer;
giv den en dæmpet Røst,
som naar fra Grottens hvælvede Loft
Vanddraaben drypper i rolige Bjergsø.

Til mig du svæve,
naar Sjælen er vejvild og angst
og længes efter et Ly!
Før den i Mindet tilbage
til Barndommens gode Tid!
Hjælp den at bryde det tunge Stenlag,
lagt af de dækkende Tider,
at af det kløvede Brud
Barndommens Roser den dufte imøde.

Til mig du svæve,
naar mit Bryst er bespændt
af et vrimlende Kaos,
som gjærer i det!
naar Tankerne hen for mig træde
med et saa bønligt Blik
lig det spørgende Barns.
Lad da en livsfrembringende Tone
klinge fra Lyrens sølverne Strænge,
som indaander Tanken formende Klarhed!

Til mig du svæve,
naar Glæden i mig fæster Bo!
og former de tause Tanker
til vilde Mænader,
der krandsed' med Rankens yppige Løv
sig hvirvlende slynge.
Føj dem i rhythmiske Ringdands!
lad dem udjuble i mægtigt Kor
en Sang til den herlige Gud Dionysos!

Digterens Moder.

„Min kjæreste Madam! Deres Sorg jeg fatted strax;
Den er jo saa let at forstaa.
Den Søn, som De har mistet, han hørte til den Slags,
hvoraf der kun fødes saa faa.
Madam! han var en Digter. Og De maa forstaa mig ret,
jeg mener noget Stort ved det Navn;
i hans Værker man finder saare sjældent en Plet,
han vil efterlade Landet et Savn.

Men ikke sandt — De troer jo, De skal sé
ham engang
hisset oppe i Salighedens Lyst?
Forinden kan hans ypperlige Digtning og Sang
jo mangengang skjænke Dem Trøst.
Jeg skylder ham saamangen behagelig Stund,
ved Gud, det var tungt han skulde dø!
Men kjæreste Kone, det erindrer os kun
om, at Kjødet destoværre kun er Hø."

Saa talte Præsten. — Derpaa med megen
Værdighed
lod han høre sit deltagende Suk.
Den gamle Kone sænked' sit Strikketøj lidt ned:
„Tak, Hr. Pastor! Deres Trøst er saa smuk.
Men bliv ej vred, jeg græde maa, naar man er
gammel, kan
man saa vanskeligt med Sorgen faa Bugt,
og derfor løber hele Tiden Øjnene i Vand,
skjøndt, ved Gud, De talte grumme smukt.

Og blev jeg end hundred, ja blev jeg tusind Aar,
at glemme den Sorg blev mig for svært,
men læse hans Bøger jeg vist ikke forstaaer,
for jeg er kun saa simpelt oplært.
Ja, naar i fordums Dage han læste selv sin Sang,
det lige ind i Hjertet mig foer,
jeg havde aldrig tænkt, at saa dejlig en Klang
kunde bo i et Menneskes Ord.

O Gud, naar jeg tænker paa, hvor han var god
og rar,
hvor han holdt af sin gamle, simple Mo'er!
Han, som de fine Folk jo paa Hænderne bar,
og som Alle jo sagde var saa stor,
han glemte mig dog aldrig, og naar han hos
mig her
om Sommeren en Maanedstid blev,
var vi to altid sammen; jeg sad og strikked der,
og han sad ved Vinduet og skrev.

Jeg turde ei forstyrre ham, men naar jeg paa
ham saa
og standsede lidt mit Strikkeri,
saa laa der en Glands i hans store Øjne
blaa,
som om Stjerner skinnede deri.
Han mærked ej jeg saa ham, han stirred for
sig hen;
O, hvor saa han dog smuk og yndig ud!
Jeg tænkte i mit stille Sind: Nu faaer han
vist igjen
store Tanker sendende fra Gud.

Saa sad vi tidt til Midnat, for jeg blev aldrig
kjed
af at se paa mit velsignede Barn,
og naar han fik sin Mappe i Skuffen lagt
ned,
og jeg fik rullet sammen mit Garn,

saa klapped han mig gjerne og sagde: Moer, fortæl
mig et Eventyr, før vi gaae i Seng,
et af de rigtig gamle, som fordrev os mangen Kvæld,
dengang da jeg var en lille Dreng.

Jeg maatte op med Lektien; han nikked og sa' Tak,
skjøndt Historien var Ingenting værd.
Han mored sig saamænd ved al den gamle Snak,
han, som dog var saa klog og saa lærd.

Ja, sommetider, enten jeg vilde eller ej,
jeg maatte synge Viser, endskjøndt
han rigtignok sang meget bedre end jeg
og selv kunde digte saa kjønt.

Naar jeg hørte, at Nattergalen første Gang slog
herude i min lille Nøddehæk,
en Himmeriges Glæde igjennem mig jog,
og jeg blev rigtig ung, rigtig kjæk.

Saa laved jeg hans Kammer til, og hele Huset om
jeg fejed, pudsed af og rydded op,
og det tør jeg sige, at naar min Dreng han kom,
var det ordentligt fra Taa og til Top.

Naar næste Sommer kommer, vil Nattergalens
Slag
mig skjære som den skarpeste Kniv,
saa vil jeg sidde og græde den lange Sommerdag,
for det Barn var min Lyst og mit Liv.
Lad Huset saa forfalde; det er ingen Nytte til;
han faaer det jo dog aldrig at sé.
Lad Haven kun gro til, ingen Moderssjæl vil
det dog gjøre den ringeste Vé.

Jeg siger igjen, Hr. Pastor! det falder ikke let
at tvinge sig i saadan en Sorg.
Jeg véd, at De vil sige, at det er ikke ret,
at Vorherre skal være vor Borg.

Jeg kan ej gjøre ved det, men jeg troer
alligevel,
— maaske det er bar Enfoldighed —
at om jeg gamle Kone ogsaa sørger mig ihjel,
vil Vorherre vist ikke blive vred.“

Ved Borgruinen.

Af Borgen stod kun et revnet Taarn,
ensomt monne det stande,
skuer sit Billed saa mod i Hu
spejles i Søens Vande.

Bølgerne spille saa sagtelig
ind mod de grønne Kyster,
gjennem Krattet og Græssets Straa
hviskede sagte Røster.

Det var som hvert et Straa fik Maal
og hver en Busk fik en Tunge,
det var som alle de Blomster smaa
Sange for mig kunde sjunge;

medens jeg sad ved Søens Rand
og Blikkene skued saa vide,
suste de Drømme saa underlig
trindt om den grønne Lide.

Omkring mig sig hvælved en Hal saa prud,
Dands der gik over Tillie,
der saa jeg min Skat, min Hjertenskjær,
min unge, min rene Lillie.

Jeg tog hende med i den hvirvlende Dands,
Sporer mod Gulvet klirred;
De Giger klang og de Krumhorn klang,
Lyset i Kjærterne dirred.

Der dandsed fire, der dandsed fem,
alle saa stolte Jomfruer;
fagrest af alle min Hjertenskjær,
min stolte Mø jeg dog skuer.

Der dandsed fire, der dandsed fem,
saa raske de Riddere ere;
men Ingen flyver saa fage afsted
som jeg og min Hjertenskjære.

Ret aldrig saa man stoltere Dands
udi de tjeldede Sale,
ret aldrig har noget dandsende Par
ført en saa liflig Tale.

Thi Ordenes Strøm blev et Elskovskvad,
klang sammen med Horn og Skalmeje;
som unge Fugl min dulgte Attraa
sprang op af sin Redes Leje.

Men Drømmen svandt bort som Solguld paa
Vand,
Taarerne runde saa stride,
vel aldrig jeg skuer min Hjertenskjær
dandse fro ved min Side.

Vel aldrig med hende jeg dandset faaer
langs hen ad bonede Tillie;
vel aldrig i Livet hun vide faaer
til hende stod kun min Villie.

Den fattige Drengs Juleaften.

Det er saa koldt, og Voldens Træer
de staa med Lokker hvide,
sagte knirker den frosne Sné,
de Stjerner paa Himlen glide;
og hist fra de høje Huse man sér
fast Lys bag alle Ruder....
Paa Volden staaer ene en fattig Dreng,
forknyt han med Hovedet luder.

Mens andre Smaabørn holde Jul
alt i den lune Stue,
dandse glad under grønne Træ
ved brogede Voxlys's Lue,

den fattige Dreng har Taare paa Kind,
til Ruderne langligt han stirrer,
han aander i valne Hænder smaa,
af Kulde hans Legem dirrer.

Han havde dog engang et lille Hjem,
der havde i fordums Dage
hans Moder hver Juleaften ham bragt
lidt Legetøj, Frugt og Kage;
saa havde hun tændt to Stumper Lys
og leget selv med sin Lille;
nu laa hun dybt i den kolde Jord,
og slukt' var de Øjne milde.

Da løfter han sit vaade Blik
op mod de Stjerners Skare;
de funkled saa rødligt og stærkt, som om
af pureste Guld de vare;

og sé! over Himlen et Stjerneskud
med Lynets Fart sig bevæger;
da raabte den Lille: „O Gudskelov!
Vorherre dog med mig leger!“

Paa Havet.

Lydløst glider Skibet paa sin Fart;
sagte famler Vindens Haand i Sejlet;
Stjernehæren funkler rigt og klart,
blankt og blaat sig breder Bølgespejlet.

Øjet finder intet Hvilested,
mattede dets Laage sagte dirre,
halvtillukte sænke de sig ned,
Blikket monne i det Vide stirre.

Og for det bortsvinder hvert et Syn
af Naturens Legem; men min Tanke
sér ved Glimt af Aandesandsens Lyn
nu dens store Aand i Natten vanke.

Sagte lyder et Orakelsprog
som igjennem pythisk-dunkle Sange;
Øret bøjer sig derefter, — dog
lader Sproget ej i Ord sig fange.

Er det nu min egen Sjælesang
eller Alnaturens Røst jeg hører?
eller smelter dennes Guddomsklang
sammen med, hvad i mit Bryst sig rører?

Er det milde Vindes bløde Røst,
som igjennem Natten mystisk suser?
eller ikkun, hvad mit eget Bryst
af uendelige Længsler huser?

Er det ikkun, hvad min Tankes Drift
tvinger frugtløst mod Bevidstheds Rige,
eller tolkes mig, hvad Himlens Skrift
vil med sine Stjerneciffre sige?

Det er som min Aand nu sprængte brat
hvert et Hylster, som den ellers tvinger,
det er som den i den store Nat
ud mod Evighedens Favn sig svinger.

Hvad af Guddomsfylden i mig boer,
hvad der er fra Evigheden ranet,
flyder atter samlet til en stor
stille Draabe ud i Oceanet.

Jeg'ets Grændselinie viskes ud,
over den en Tryllekraft mig river,
henrykt følger jeg det høje Bud,
som mig ud i Alnaturen driver.

Og paa Flugten saligt Hjertet slaaer,
alle Livets Pulse i mig banke,
til min Moders eget Bryst jeg naaer,
hviler sødt i hendes Guddomstanke.

... Tys! mig gjennemfoer et sælsomt Gys —
stærkt i Sejlet klappred Nattevinden.
Ud den blæste Hjertets stille Lys —
kun en Taare hang endnu paa Kinden.

I Sovekamret.

Sé — der staaer hun afklædt
end ved Lampeskinnet!
Barmens Høje røbes
af det tynde Linned.

Skottende mod Søstrens
Seng hun staaer og lytter;
Haanden om den løste
Fletnings Guld sig knytter.

Og da hun er sikker
paa, at Søstren sover,
flyver hun paa bare
Fødder Gulvet over.

Ned fra Væggen løfter
hurtigt hun Portrættet;
kysser det. Sé nu blev
Hjertets Trang først lettet.

Rask hun Lyset slukker,
op i Sengen springer.
Tause Drømme røre
snart de bløde Vinger.

Spillevise.

Om vel jeg tabte, om vel jeg vandt,
mens Livets Dage de kom og svandt,
kan ej jeg ret faa udgrundet,
om ej jeg i Tankens slyngede Spil
har sat det Bedste, jeg ejed, til
og intet Højere fundet.

Trods hvad jeg har levet og hvad jeg har lært
i mangen en ensom Stund saa sært,
mig ængster en tvivlende Stemme:
Mon ej du saa let havde kunnet faa
at vide, hvad tungest du grubled paa
alt hos din Moder derhjemme?

Men enten jeg nu har tabt eller ej
faaer Spillet dog gaa sin egen Vej,
hvad Ende det end vil fange:
om Evigheds Guld jeg vinder derved,
hvad eller nøgen i Graven ned
jeg skal som en Tigger gange.

Aftensejlads.

Glidende henad den stille Sø
Baaden gaaer;
mod dens Sider som sagte Kys
Voverne slaaer,
de fine Krusninger spille,
Smaaperler fra Aarerne trille.

Skoven paa Bredden drømmer sødt
i Maaneskin,
Aftenluften aander saa tyst
ned paa min Kind,
de hvide Vandlilier sig neje
og Sivene raslende svaie.

Nattergalrøsten fra Kystens Krat
sig løfter smukt,
Trillerne klinge ud over Sø
i dandsende Flugt,
alt medens Gøgenes Kukken
sig blander med Rørhønens Klukken.

Andagtsfuld svinger min hele Sjæl
sig op i Løn,
beder nu med den fromme Natur
sin Aftenbøn,
mens hellige Alterflammer
sig tænde i Hjertets Kammer.

Gjensynet.

I.

Paa Klinten med Mosskjæg tæt og graat
stander et mørkt og gammelt Slot;
dets Taarn sig løfter med høje Tind,
kun trægt den Vejrhane lystrer Vind;
forneden sig Havet breder og standser
sin Bølge mod Klintens haarde Pantser.

I Taarnets Vindu' en Kvinde man sér,
hendes Aasyn ēr blegt som det tørre Ler;
i Kind og Pande har Sorgens Plov
indridset saa mangen en Fure grov,
men Blikket, som stirrer i dybe Huler,
viser, at Liv sig i Sjælen skjuler.

Der har hun siddet saa mangt et Aar
i Vinter og Sommer, i Høst og Vaar
og stirret udover Bølgen blaa,
som efter Noget hun spejdende saa.
Men aldrig et Suk sig fra Barmen listed,
der tolked den Smerte, hun havde fristet.

Den Fisker korser sig tidt i Løn
og beder sagte sin Aftenbøn,
naar ude fra Havet han skuet har
den blege Kvinde bag Rudens Glar,
selv Borgens Folk ej saa hende gjerne,
hun blev kun betjent af en gammel Tærne.

II.

En Dag har Taagen sit vaade Næt
spundet hen over Landet tæt,
de Bølger sukked i hule Døn,
og Havets Flade er sortegrøn,
og tungt det hvisler i Tanget paa Kysten,
mens Sandet sig hvirvler som Avner i Høsten.

Da spredes Taagen af Stormen paastand
og løftes op over Hav og Land,
den samler sig til saa sort en Sky,
der hænger paa Himlen tung som Bly,
mens Bølgerne højnes og syde og brage
og rustne Fløje paa Slottet knage.

Ude paa Havet et Skib monne gaa,
knækket forlængst er Mast og Raa,
det duver og dykker og løftes i Angst;
den graadige Bølge venter sin Fangst,
om Skibets Sider den tæt sig knuger,
lig Kæmpeslangen, før Byttet den sluger.

De Fiskere sætte paa Baade ud
med dristigt Mod i det Bølgebrud
og ro med lange, dygtige Tag
ud mod det kæmpende, synkende Vrag,
den salte Bølges snéhvide Fraade
i Haar og Skjæg stænked Perler vaade.

Men Alt, hvad de fandt, var et Lig paa Dæk,
en Olding med store, mægtige Træk,
hans Haar, der var graat som Is paa Elv,
krølled sig stolt omkring Pandens Hvælv,
hans Aasyn var, som havde han truet
ad Døden, da han den sig nærme skued.

Strax tager en gammel Fisker til Ord:
Det Lig skal begraves i kristen Jord;
naar Klokken lyder saa klar og stærk,
og Messer læses af hellig Klærk —
— saa sige de Brødre i Klostret deromme —
kan det saa vel hver en Synder fromme.

Saa toge de Liget til Stranden med
og styred mod Borgen op deres Fjed,
og i det gamle Kapel, som stod
forladt og ensomt ved Klintens Fod,
der fik de af Borgfogden Lov at lægge
det vaade Lig, som de fandt paa Dække.

III.

End tuder Stormen saa vildt paa Hav,
og Maagernes Hvinen Gjenlyd gav,
alt Natten var brudt paa Himlen frem
og hyllede Kysten i dunkelt Gjem —
end sidder den Kvinde i Vindveskarmen
og støtter sit Hoved fast til Armen.

Vel havde Øjet lukket sig til,
men Slummeren var ej styrkende mild,
thi Sorgen, der hused dybt i Bryst,
fik nu i de skrækkende Drømme Røst,
den maatte hos hende bestandig vaage,
den hvilede ej sine Øjenlaage.

Ret som naar Vanddraaber pible ud
svagt gjennem Isens smalle Bund,
saa gjennem de pressede Læber med Nød
de sagte, mumlende Ord sig skjød.
Da farer hun sammen og vaagner forskrækket,
som af et Lynslag hun brat var vækket.

Hun tænder en Fakkel, med den hun skred
ad Taârntrappens snørklede Runding ned,
gik over Gaarden, mens Flammen svag
ængsteligt bæved for Vindens Tag;
den svære Port hun med Møie oplukker,
det rustne Hængsel piber og sukker.

Maanen lyste paa Himlen bleg,
naar fra dens Aasyn Skyerne veg,
i hvide Striber dens Straaler randt
langs op ad Klinten og Borgmurens Kant,
mens Fruen gik ned ad Bakkehældet
og standsede først ved Borgkapellet.

Hun ganger derind. Hendes Fakkels Lys
end sittrer og vakler i bange Gys
og kaster Skygger ad Væggen hen,
snart brede, snart spidse, nu brede igjen.
Men brat hun standser og studser saare,
da Liget hun skued paa lave Baare.

Hun sér og sér paa det Kæmpelig,
da farer fra Brystet ud et Skrig;
opspilet, omsluttet af hvide Krands
stirrer Øjet i stivnet Glands;
hun fængslet staaer som en Kampstensstøtte
og kan ej Foden fra Stedet flytte.

IV.

Hun kjendte saa vel den Mand, som laa
paa Baaren, men dengang hun sidst ham saa,
i Ungdoms fejrede Pragt han stod,
med Ørnetanker og Løvemod,
der havde ristet saa kjæk en Rune
paa høje Pande og Kinder brune.

Som Barn hun leged med ham fro
paa bonet Tillie, paa Højenloftsbro,
som Ungmø hun mangen en Aftenstund
vandrede med ham i Fruerlund,
mens Droslen slog i Busken derinde,
og Maanen smilte bag grønne Linde.

Men kjælen Elskov blev Svenden led;
mod fjerne Kyster hans Attraa skred,
og lig et skarpt og nys smeddet Sværd,
den længtes mod Kamp og blodig Færd,
thi lagde han Snekken ud fra Strande
til evig Flugt fra de hjemlige Lande.

Og hun sad ene tilbage nu,
og Minder vælted sig i hendes Hu,
mest naged hende den ene Nat,
da hun ham offred den bedste Skat,
nu monne hun græde hver Stund saa saare,
til Øjet tilsidst ej ejed en Taare.

Da størkned det varme, svulmende Liv,
den bløde Tanke blev frossen og stiv,
hun fanged aldrig Rist eller Ro,
ad Søvn og Hvile de Kvaler lo,
mens han foer om paa de Bølger vilde
og gjæsted saa mangt et blodigt Gilde.

Naar Drømmen havde ved Midnatsstund
opskræmmet hende fra hvileløs Blund,
hun vanked ene og bange om,
en hjemløs Aand, der venter paa Dom;
helst gik hun ned til Kapellet, det øde,
for der med Mindet sin Sorg at føde.

Der var det engang efter Ottesang,
at Barndomsvennen for første Gang
loved i evig Elskov og Tro
med hende at bygge, hos hende at bo,
alt mens de sidste Klokkeslag rørtes,
og sidste Toner af Psalmen hørtes.

Men Bølgen, som fra hendes Favn ham tog,
hans blege Lig til hende opslog,
hun skued ham nu efter mange Aar
som Dødninggjæst i sin egen Gaard, —
han, — efter hvem hendes stirrende Øje
speidede ud over Bølgehøje.

V.

Fra nære Kloster Klokkernes Klang
sig rungende hen over Vange svang,
— hun løfter sit Hoved og lytter spændt,
det lød saa gammelt og saa bekjendt,
da lagde hun sig over Liget, og stille
randt Taarens længe tørrede Kilde.

Hvert eneste Klokkeslag dryppede Trøst
og Lise ned i det syge Bryst,
hun græd saa mildt som en Sommerregn,
der falder ned paa en visnet Egn,
det Liv, som Kvalen ej kunde tvinge,
sig bort under Klokkeklang monne svinge.

De Munke komme i syngende Kor
at bringe den Mand til Kristenjord,

men tvende Lig de funde for ét,
da blev for de To den Baare redt;
fra Vindvet smilte den Morgenrøde
med venligt Aasyn ned til de Døde.

Til Natten.

Vær hilset, Nat, med dit Alvorsaasyn,
min Uros Dæmper, min Sorrigs Læge,
som med de sagte susende Vinde
mit Hjertes Strænge kan smukt bevæge,

du da sig vover, hvad før sig dulgte
og ej det skarpe Lys kunde taale,
hvad angst sig gjemte for Solens Blikke,
det leger trøstigt i Stjernestraale.

Hvad før blev døvet og bragt til Taushed
af Dagens Færden og Livets Larmen,
kan frit udtone i Nattens Stillhed
og stige i dristig Flugt fra Barmen.

Thi med sig selv i de stille Timer
uhørt af Alle da Sjælen taler,
og Kilden synger da med dens Glæder,
og Blomsten græder da med dens Kvaler.

Og Stjerner skue da ned imod os
med Øjne alvorlige, milde, kloge,
som grandt de fatted al Jordens Tanke,
som Del i al Støvets Sorg de toge.

Som om de vinked den bange Længsel
og sagde til den: Op prøv din Vinge!
til Luttringsdaaben i Lysets Strømme,
hvorfra du stammer, du skal dig svinge.

Sé derfor elsker jeg Nattens Stilhed,
og derfor kan jeg i Timer vaage
og sé den dybt i dens Alvorsaasyn
med Stjerneøjne milde og kloge.

Efter Byron

I saw thee weep.

Du græd — og Taaren klar og smuk
dulgte dit Øjes Blaa,
da var det som Violens Dug
jeg sagte dryppe saa,
Du smilte — og selv Solens Magt
veg for dit Øjes Glød,
for Livets fulde Straalepragt,
der sig fra det udgød.

Som Skyer over Solen faa
et Skær saa dybt, saa blødt;
— og neppe Aftnens Skyer graa
mørkner det Rosenrødt —

saa deler selv til mørkest Sind
dit Smil en Glæde ud,
der kaster dybt i Hjertet ind
saa milde Straaleskud.

Den forladte Piges Sang.

Her kjender jeg hver Hasselbusk,
hver Æl hist ved Bækkens Rand,
men naar mit Øje møder dem,
det græde maa paastand.

Her gav han mig det første Kys,
mig kaldte sin Pigelil,
her favned jeg ham sidste Gang,
— Smaablomster lo dertil.

Her vented jeg hver Aftenstund,
mens Aftenklokkerne lød,
her saa han mig i Øjet vist
og tog mig paa sit Skjød.

Her sidder jeg hver Aften end,
mens Taaren den rinder strid,
mit Øje spejder trindtomkring
den hele lange Tid.

Og stundom er det, som jeg sér
ham komme ad vante Sti,
men det er kun af Engens Damp
et listigt Gjøgleri.

Saa tykkes mig, jeg hører Trin, —
jeg farer fra Stubben op;
da er det kun en Snog, som lumsk
i Løvet snoer sin Krop.

Snig, sorte Mørke, dig kun frem!
dræb Lysets det sidste Skin!
Træd, onde Minde, mig kun ned
med dine tunge Trin!

Flyv Suk, flyv langt i Skoven ud,
flyv om uden Maal og Méd,
tril Taare, tril saa sagtelig
paa grønne Mosbund ned.

List draabevis dig ikkun frem,
min Smertes rugende Last!
thi brød du ret paa éngang ud,
jeg troer mit Hjerte brast. —

Efter Juleferien.

Saa maatte jeg da drage fra det kjærlige Hygge,
og søvnløst sig rørte det urolige Savn;
igjennem Brystet sneg sig saamangen dunkel
Skygge,
mens sagte Stemmer hvisked saa lønligt dit Navn.

Jeg saa ej disse Øjne sig enigt paa mig fæste,
jeg saa ej disse Lokkers fintbugtede Strøm,
min Mund ej kunde mere de bløde Læber gjæste
for i Kysset at udaande mit Hjertes søde Drøm.

Men alt som Savnet voxte, se da blev Smerten
mindre,
af Længselsdug tillive kaldt, alt Trøsten fremgroer,
og prægtigt mig imøde nu funkle og tindre
de underfulde Perler paa Mindets Silkesnor.

Jeg hører din Velkomsthilsen, jeg sér dit Smil det glade,
jeg føler dig omslynge mig med din hvide Arm,
frem dukker hver en Time, da vi ene sammen sadde,
imens mit Hoved gynged paa din høje Jomfrubarm;

da Kjærlighedens Andagt, den stille og skjønne,
talte i vore Hjerter sit tonerige Sprog,
da midt i Juletiden det var os, som grønne
Blade danned Løvsal af den lille Arnekrog.

Vi mærked ikke Stormenes Hvinen og Tuden,
saa ej den mørke Himmel med snésvanger Sky,
vor Elskov aanded Liv i Isblomsterne paa Ruden
og red med Krands om Haaret sig Sommer i By.

Jeg sér dit Aasyn mørknes, — alt nær er Afskedsstunden,
— en dunkel Skygge henover hviden Pande gaaer, —
jeg sér de fine Muskler bæve sagte om Munden
og Taaren bange dirre i de lange Øjenhaar.

Jeg sér den falde ned paa mit Bryst, og jeg kan ane,
at hver af dine Tanker følger Taaren paa Vej,
jeg ønsker, at i denne Stund jeg kunde fremmane
det Bedste i mit Hjerte til Trøst for dig og mig.

— Og dit Farvel, det sidste, — det dæmpede, det bløde, —
— en Fløjtetrilles Ekko henover stille Sø, —
det er som endnu dets Toner for mig løde
som sagte Fuglesange, der langligt hendø.

Ved disse Minders Magt faaer min Sjæl jo Ørne-
vinger,
og Sorgen tvinges ind i den rhythmiske Dands,
og Længslens bange Røst lig Æolsharpen klinger,
og Savnets Taare spiller i pragtfuld Regnbuglands.

Til en Ven paa Landet.

I de stille Aftentimer, naar Længslerne faa
rappe Vinger som de flyvende Falke,
saa flyve ufortrødent de løjerlige Smaa
rundt til Mindeblomsters duftende Kalke,
og finde de saa en, som dem tykkes rigtig skjøn,
og som lover dem en hyggelig Bolig,
saa bygge de Rede i dens Bæger iløn
og besøge den siden saa trolig.

Se derfor tidt de drage, min Ven, til din Gaard,
hvor Byens Larm og Vrøvl er forstummet,
hvor Gjæstfrihedens Dronning saa højt for Styret
staaer,
at tidt hun indbød Fler end Huset rummed;

O, skjønne Sommerdage, naar vi der vandre ud
i Haven med de store grønne Plainer!
da maa vel Sindet klæde sig som dem i Sommer-
skrud
og flagre med de spraglede Falæner.

I lange Vinteraftner har jeg bænket mig tidt
i Lænestolen oppe i dit Kammer,
der har vi passiaret saa lunt om Dat og Dit,
til Knittren af Ovnens muntre Flammer,
der har jeg tidt dig tolket min lyseste Drøm,
som godt du kunde fatte og raade,
du kunde mig forstaa, naar til Fart paa Sangens
Strøm
jeg tømred mine luftige Baade.

Derude hos Eder staaer Kritiken ej paa Vagt
og skaber sig vigtig og kræsen,
og brummer, at Repliken var ikke aandrig sagt,
mens den rynker ad hver lystig Spas paa Næsen;

nej man behøver ikke at lænke sin Mund,
om Alvor eller Spøg man vil sige;
er Tanken end ej aandrig, — naar blot den er sund,
tør den rolig og frygtløs opstige.

De Pigebørn derude du ikke oplært har
til Talen i et Snørliv at pine
og til at give Folk for et ordentligt Svar
blot en Vrissen med deres Krinoline,
den friske Vaar i Sindet har de slet ikke tabt,
den skinner gjennem Øjet det lyse,
de er som Vorherre dem engang har skabt,
har ej lært at faa Krampe og gyse.

Saa dvæl da mine Tanker saa tidt paa Eders Gang
hos Vennerne derude, de Kjære!
Saa ton da trøstig ud du min simple lille Sang,
min Hilsen til dem skal du bære,

O, tro mig, den er bedre, end den saadan sér ud,
naar den sig Ordets Dragt skal iføre,
men modtag med Venlighed det stammende Bud
og laaner den et velvilligt Øre.

Til min Moder.

Du sagde nylig i Hu saa mod:
Ak, nu er jeg blind og gammel!
Hør, nu vil jeg sætte mig der ved din Fod
som lille Dreng paa en Skammel,
og naar vi Munden paa Gang har faa't
om Ting fra de gamle Tider,
saa skal Du nok se, hvor hurtigt og godt
den Aftenstund for os lider.

Vi vil da tale om Hjemmets Bo,
som kjærlige Alfer hygged,
hvor de velsignede gamle To
saa glade tilsammen bygged,

hvor Hver, som éngang var kommen ind,
vel lysted en Stund at dvæle,
thi der var muntre og frie Sind
og der var kjærlige Sjæle.

Du husker jo nok, naar om Aftenen vi gik
i Haven rundt med hinanden,
og knap du Tid til at tale fik
for lutter Lugen og Vanden;
men husker du, da Korpulencen alt
genered dig, naar du dig bukked?
og dengang du om i Plainen faldt,
og Fader lo, saa det klukked?

Og Vinteraftnens gemytlige Stund,
naar Fader i Sofahjørnet,
blæste saa vældige Skyer af sin Mund,
at Katten hosted fortørnet,

mens du mig hørte i Arithmetik,
og stræbte at løfte mig Modet;
og mente, den Ramse Bogstaver fik
jeg dog vel engang i Ho'det.

Og siden, da jeg kom bort fra mit Hjem,
den Vandring paa tvende Mile
hveranden Søndag mig tidt faldt slem
og Benene længtes til Hvile,
men naaede jeg Byen, i flyvende Fart
ad Gaden til Huset jeg pilte.
Fra Ruden dit Ansigt saa mildt og rart
Velkommen imøde mig smilte.

Men saa skal du til at fortælle, hvad nu
jeg ikke mer kan erindre,
dit Smil mig viser, at alt i din Hu
de gamle Erindringer tindre.

Saa kom da frem med den kjære Skat,
jeg synes, at Minder skjønne
fast bryde de blinde Øjnes Nat
og gjør dem saa klare og kjønne.